

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1312 Usque Ad Annum 1351

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1767

VD18 9011826X

§. 1. Jurisdictio Ecclesiæ semper propria & necessaria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66305)

DISSERTATIO VII.

IN

HISTORIAM

ECCLESIASTICAM.

DE JURISDICTIONE.

§. I.

*Jurisdictio Ecclesiae semper propria
& necessaria.*

Controversiæ de jurisdictione Clerum inter ac homines profanos a seculo duodecimo fuere tam frequentes, ut dissertatione peculiari examinandas duxerim. Sanum de iis judicium laturo primum noscenda

Hist. Ecclesiast. Tom. XXIII. A pro-

probe jurisdictio Ecclesiæ semper propria & necessaria, solerterque distinguenda est ab adjuncta identidem tum per concessionem Principum, tum per consuetudines sensim introductas. Ingenuè fatendum etiam postremis seculis potestates ecclesiasticam & profanam sæpe sibi mutuo derogasse.

*Matth. 28.
v. 18. &c.*

Jurisdictio Ecclesiæ necessaria est illa, quam Christus ad vitam reversus dedit Apostolis, dicens: *Data est mihi omnis potestas in cælo & in terra. Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos; docentes eos servare omnia, quæcunque mandavi vobis.* Vides, quo redigat exercitium plenæ potestatis a Patre sibi traditæ; ad erudiendos homines & administranda eis Sacramenta: doctrina comprehendit mysteria & regulas morum; Sacramenta designantur omnia per baptismum. In hoc ipso intervallo suum ad vitam reditum inter & ascensum in cælum ad Apostolos agebat: *Sicut misit me Pater, & ego mitto vos.* Ac deinde,
cum

*Joann. 20.
v. 21. &c.*

cum afflasset eos: *Accipite Spiritum Sanctum!* Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt. Sic eis dabat *Matth. 18.* potestatem ligandi & solvendi, quam *v. 18.* eisdem jam promiserat ante mortem suam. Hic tantum loquor de potestate ordinaria & perpetua, quam Ecclesiæ conservatio usque ad finem seculorum postulat. Quocirca non memoro dona præter ordinem collata, prædictiones rerum futurarum, linguas, sanationes, aliaque miracula primis tribus seculis tam frequentia.

Illam vero potestatem, quam Christus Ecclesiæ dedit suæ, bona solum spiritualia, gratiam, sanctitatem animabus comparandam, vitam æternam contingit. Ne ipse quidem, cum ageret in terra, exercuit aliam. Tantum aberat, ut rerum temporalium gubernationem aliquam in se suscipere, ut duos inter fratres partiendæ hæreditatis arbiter esse nollet iniquiens: *Quis me constituit Judicem Luc. 12. v. 14. aut divisorem super vos?* Est Rex:

A 2 verum

*Joann. 18.
v. 36.*

verum est: sed regnum ejus, ut ipse dixit, *non est de hoc mundo*: est ordinis altioris. Non vult regnare præterquam in cordibus per amorem, reverentiam & timorem, qualem filii parentibus debent. Nihil cupit nisi subjectos sibi reddere meliores: non exigit tributum aliud, quam laudes, gratos animos, & adorationem in spiritu & veritate. Ita comparatum est Christi regnum.

*De vera re-
fig.*

Hoc ut erigeret, non adhibuit rationes nisi cum nobilitate finis sui congruentes. Nihil per vim, ait S. Augustinus, omnia persuadendo egit; & ad persuasionem non Philosophorum ritu longis argumentationibus, quas pauci capiunt, sed miraculis usus est ad vulgarem etiam popularemque sensum, ad ciendam attentionem, & fundandam auctoritatem accommodis. Quam facultatem edendi miracula etiam discipulis suis contulit rursus cum aliis communicandam, quamdiu opus fore judicavit ad stabiliendam satis Ecclesiæ suæ auctoritatem.

Hæc

Hæc authoritas est fundamentum jurisdictionis ecclesiasticæ; quæ consistit in conservatione doctrinæ sanæ morumque decentium. Doctrina conservatur, dum constituuntur Doctores, qui eam adæquent omnibus cum seculis; & dum arcentur, qui eam vellent corrumpere. Ecclesia vero semper hoc jus exercuit, tradens doctrinam a Christo acceptam, & creans Episcopos, qui præcipui sunt Magistri ejus; & qui adjuutores sibi consecraverunt Sacerdotes, Diaconos, aliosque Ministros inferiores. Quæ omnia fiebant repugnantibus ethnicis, & inter infestationes crudelissimas. S. Paulus in vinculis haud omittebat docere: ac, ut ipse agebat, verbum Dei non erat alligatum. Sciebat ille etiam reprimere ac punire falsos Doctores velut Hymenæum & Alexandrum, quos tradidit Satanæ ob ipsorum blasphemias: & S. Joannes Apostolus exauthoravit Sacerdotem commentum historiam itinerum S. Pauli & S. Theclæ.

2. Tim. 2. 9.

1. Tim. 1. 20.

Hier. script.
in Luc.

A 3

Quem-

Quemadmodum in regimine profano primus jurisdictionis actus est institutio Magistratum, Judicum, & ministrorum justitiæ: ita inauguratio Episcoporum Clericorumque est regiminis ecclesiastici actus primus & maximus. Et vero per totam hanc historiam vidisti, quam attenta circumspeditione per prima novem aut decem secula Episcopi designati fuerint. Id particulatim recensui secunda in dissertatione; ubi illustrabam S. Cypriani locum, quo dicit Episcopum legitime delectum judicio Dei constitutum esse. Episcopus semel initiatus Sacerdotes cæterosque Clericos consecrabat, sed consentiente Clero populoque suo, & nunquam sine certo titulo, nempe ad servendum in certo quodam templo. Hinc venit beneficiorum collatio post partitionem reddituum ecclesiasticorum.

to. 8. §. 4.

Cypr. epist.
67. ad Hisp.

Jurisdictionis pars altera spectans ad conservandos mores bonos exercetur potissimum per administrationem poenitentiae; ubi Sacerdos tanquam Judex noxarum cognitionem capit,

capit, ut sciat, utrum remittere illas an retinere, ligare, an solvere fontem debeat. Vide iterum ea, quæ hac de re dixi secunda in dissertatione; ubi demonstrabam Ecclesiam imposuisse pœnas medicinales tantum & sponte accipientibus, contentam preces fundere pro impatientibus disciplinæ ac obstinatis, coactamque interdum fuisse tales segregare a corpore suo, ne reliquos inficerent. In dissertatione tertia notavi duos errores pœnitentiæ plurimum obstantes, pœnarum canonicarum multiplicationem nimiam, operumque piacularium irrogationem obtrusam. Has ad dissertationes in historiam te remitto, Lector, ne repetitio mihi sit facienda.

n. 8.

Alia jurisdictionis ecclesiasticæ to. 13. n. 16. pars forsan primo ponenda loco est jus condendi leges & sanctiones; jus omni societati necessarium. Sic Apostoli Ecclesiis a se institutis dabant disciplinæ regulas, quæ quodammodo per manus traditæ diuque hoc modo conservatæ, postea mandatæ

A 4

litteris

litteris vocantur canones Apostolorum, & constitutiones apostolicæ. Concilia quoque frequenter habita præscriptiones identidem aliquas faciebant: nos canones appellamus voce Græca, quæ regulam significat.

§. II.

Arbitratus Episcoporum.

Quia Præfulum munus postulabat, ut inter Christianos charitatem & concordiam foverent, magnopere studebant placare querelas, & dirimere aut prævenire controversias: saltem monebant subiectos sibi, ut eas amice inter se transigerent, nec ad ethnicos suos Judices ordinarios deferrent. S. Paulus id Corinthiis vehementer exprobrans dicit vel infimos eorum nimio plus bonos esse ad dijudicandas ipforum causas profanas: tam parvum eas momentum habere: curarent, ut ne malum exemplum præberent ethnicis reliquorum instar hominum pro lucellis litigando. Addit: *Jam quidem omnino delictum est in vobis, quod judicia*
habe-

1. Cor. 6. 4.

v. 7.